

Paolo Giordano

Devorarea cerului

Traducere din limba italiană și note
de Cerasela Barbone

POLIROM
2020

Cuprins

Partea întâi	
<i>Marii egoiști</i>	7
Partea a doua	
<i>Garnizoana</i>	127
Partea a treia	
<i>Lofthellir</i>	277
Epilog	
<i>Ziua neagră</i>	399

Am hotărît să mă duc singură. Probabil că pe undeva se aprinsese un foc, căci în aer mirosea a ars. I-am strigat pe Cosimo și pe Rosa, casa lor abia dacă se zărea de acolo, dar probabil că m-au auzit. În nopți atît de tăcute se auzeau chiar și broaștele țopăind pe pajiște. Nu mi-a răspuns nimeni.

Zidul incintei era prea înalt ca să încerc să sar peste el. M-am întors pe terenul fermei, mergînd de-a lungul hotarului pînă în locul pe unde pătrunseseră băieții cu mulți ani în urmă. Mi-am vîrit picioarele în ochiurile gardului și acesta s-a vîlurit sub greutatea mea. Cu lanterna în buzunarul de la spate al pantalonilor, luminînd inutil cerul, am trecut pe partea cealaltă.

Am bătut la ușa casei. Mi-a deschis Rosa. Și-a strîns marginile halatului și a privit atentă în spatele meu, apoi m-a lăsat să intru. Cosimo se uita la televizor, așezat pe fotoliu. Cînd m-a văzut, a încercat să-și aranjeze părul rar, pe care spătarul i-l turtise.

I-am povestit despre incidentul cu panourile solare, fără să recunosc că le distrusese cineva intenționat. Ne-ar fi permis să folosim o vreme curent de la el? Pînă o să găsim o soluție.

— Locul ăsta e al tău, a spus Cosimo pe un ton grav. Dar o să fie nevoie de sute de metri de cablu.

— Cele de la panourile solare ar trebui să ajungă. Dacă nu, o să le unim cu altele.

A ridicat privirea spre mine cu o bunăvoință la care nu mă așteptam.

— Te-ai făcut o tînără de toată isprava, a zis el. Ar trebui să fie cîțiva metri de cablu în pivniță.

— Mulțumesc. O să te plătim.

Eram gata să plec, dar Cosimo m-a prins de mînă.

— E timpul să hotărâști ce faci cu vila, Teresa. Rosa și cu mine continuăm să menținem ordinea, dar o să se ruineze dacă nu locuiește nimeni în ea. Și nu mai putem s-o facem pe gratis.

— Bine, am răspuns, dar numai pentru că voiam să mă întorc la ceilalți.

Între timp Rosa pregătise un coș cu niște borcane de conserve.

— Sînt făcute după metoda mea, a spus. Sper să vă placă și vouă.

Cosimo m-a însoțit pînă la poartă.

— Tinerii aceia, a spus cînd am ajuns la hotar, și mai ales ăla cîrlionțat...

— Danco.

— Nu e treaba mea. Dar tu ești o domnișoară educată, Teresa. Ei sînt diferiți. Au crescut cu rădăcinile prea scurte. Mai devreme sau mai tîrziu o adiere de vînt îi smulge și îi duce departe.

Însă Cosimo nu știa ce știam noi: că plantele crescute în siguranță în ghivece, cu rădăcini lungi, care se întind de jur împrejur, nu se adaptează la sol. Numai acelea cu rădăcinile libere, extirpate iarna, cînd sînt tinere, fac față. La fel ca noi.

— Mîine-dimineață venim cu cablul, am spus. Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic.

A dat din cap. În penumbră părea mai bătrîn.

— Noapte bună, Teresa.

Cîteva zile mai tîrziu le-am mărturisit celorlalți că sînt proprietara vilei. N-au fost cuprinși de furie, așa cum anticipasem, ci de o uimire ciudată. Au tăcut cîteva clipe, apoi Danco m-a întrebat:

— Cît oferă Cosimo?

— O sută cincizeci de mii de euro.

— Casa aia valorează mult mai mult.

— Cred că atîta are.

— E problema lui.

— Ce vrei să spui?

Dar Giuliana a trecut peste întrebarea mea:

— Cu cît mai mult, Danco?

— Cel puțin dublu, la un calcul rapid.

— Acum ești și expert imobiliar? I-a provocat Corinne.

Danco n-a băgat-o în seamă.

— E părăginită, dar e veche. Și are teren... cît, trei hectare?

Am clătinat din cap. Habar n-aveam.

— Ne-a dat curent, am spus.

De-acum înțelesesem unde voia să ajungă.

— I-am plătit curentul.

— Dar eu i-am promis.

— Și ți se pare genul de situație în care promisiunile au valoare?

Am căutat privirea lui Bern ca să mă susțină, dar el a spus:

— Dacă bunica ta ar fi vrut să-i lase casa, ar fi făcut-o.

— Și toate discuțiile noastre despre abolirea proprietății?

Danco mi-a adresat un zîmbet plin de compasiune.

— Poate că ai înțeles greșit anumite aspecte, Teresa. Există o diferență radicală între a trăi egalitar și a te comporta ca un neghiob. Nu sîntem niște tîmpiți de care să profite careva.

În grupul nostru se răspîndea un soi de freamăt, îl simțeam.

— Teresa își ținea foarte strîns comoara pentru ea, a spus Giuliana cu o voce scăzută.

Azi n-aș putea spune cu exactitate cum m-au tîrît în tot ce a urmat. Probabil că eram foarte pasivă, foarte confuză. Dar am contactat o agenție din Ostuni și un agent imobiliar a venit să viziteze vila. În timp ce făcea fotografii și-mi punea întrebări la care nu știam să răspund, Rosa stătea bătoasă în prag, ca și cum brusc i-ar fi fost interzis accesul în casa de care se ocupase patruzeci de ani. Cosimo nu s-a arătat. Agentul m-a întrebat ce intenționez să fac cu mobilierul, nu era în cea mai bună stare, dar puteam lua în calcul să-l vînd împreună cu casa. Apoi a vrut să arunce o privire la căsuța îngrijitorilor.

Agenția a primit oferta lui Cosimo: o sută șaizeci de mii de euro. În timp ce discutam la fermă dacă era sau nu cazul s-o acceptăm, a venit o propunere de la un arhitect milanez: o sută nouăzeci de mii.

— O supunem la vot? a propus Bern.

Toți se uitau la mine, așa că am spus:

— La vot, desigur.

Cîteva săptămîni mai tîrziu l-am întîlnit pe arhitect în biroul notarului. Mi-a întins contractul ca să-l contrasemnez și mi-a zis:

— Vila bunicii dumneavoastră e minunată. Probabil faceți un mare sacrificiu că vă despărțiți de ea. Vă promit că o s-o renovez respectîndu-i specificul.

— Mulțumesc, am murmurat.

Bern mă însoțise la întîlnire, dar nu vrusese să intre. Aștepta într-un bar.

— Pămîntul ăsta e atins de grația divină, a spus arhitectul.

Apoi, ridicînd ochii din contract, a adăugat:

— Ce-mi puteți spune despre cei doi îngrijitori? Sînt persoane de încredere? Mă gîndeam să-i păstrez.

Dar după cîteva zile Cosimo și Rosa au plecat. Și peste o săptămînă a venit poliția la fermă. N-am fost cu adevărat uimită cînd agenta, o tînără puțin mai în vîrstă decît noi, cu o coadă care-i ieșea de sub chipiu, ne-a spus că primise o notificare în legătură cu prezența noastră ilegală acolo. La ce altceva ne așteptam?

Tommaso și cu mine am privit-o cum scoate un carnețel din buzunarul interior al jachetei și îi întoarce paginile.

— Reiese că sînteți șase, așa e? V-aș fi recunoscătoare dacă i-ați chema și pe ceilalți.

Cînd ne-am reunit cu toții sub vie, ne-a cerut să-i arătăm actele de identitate.

— Și dacă am refuza? a sfidat-o Giuliana.

— O să ne urmați la comisariat pentru verificări.

Astfel, fiecare cuplu a urcat în camera lui să scotocească după actele de identitate care atestau apartenența noastră, în ciuda a tot și toate, la societatea civilă.

— O să ne aresteze? l-am întrebat pe Bern în puținele clipe în care am rămas singuri.

El m-a sărutat pe tîmplă.

— Nu spune tîmpenii.

Polițista și-a notat datele personale ale fiecăruia. Între timp colegul ei mai vîrstnic și taciturn s-a îndepărtat. Giuliana se

ținea după el, căutînd prin orice mijloace să-l țină departe de colțul unde cultivam Super Skunk. Tot ca să-i distragă atenția, i-a propus să muște dintr-o ridiche crudă pe care a smuls-o din pămînt și în cele din urmă a mîncat-o ea însăși, poate ca să demonstreze că, într-adevăr, nu era nimic ridicol în oferta ei.

Mai rea decît acea așteptare a fost vederea lipsei totale de uimire pe care locul acela, care pentru noi era extraordinar, o stîrnea în cei doi străini.

Agenta de poliție a întrebato dacă vreunul dintre noi ar putea avea vreun drept să ocupe terenul acela. Bern a făcut un pas în față.

— Proprietarul ne-a dat voie să rămînem, a spus el.

Ea a răsfoit din nou carnețelul.

— Vă referiți la domnul Belpanno?

— E unchiul meu.

De cînd venisem acolo, atunci a fost prima dată cînd îl auzeam reafirmîndu-și legătura de sînge cu Cesare.

— Am vorbit la telefon chiar azi-dimineață cu domnul Belpanno. Nu știa că aici locuiește cineva. Proprietatea e de vînzare și ar trebui să fie goală, a declarat polițista. Voi ați înlocuit panoul?

— N-a existat niciodată vreun panou, a mințit Danco.

Polițista i-a notat afirmația în carnețel. Pentru procesul-verbal pe care urma să-l redacteze împotriva noastră, mi-am zis. Brusc s-a prăvălit peste mine dezaprobarea părinților, ajunsă într-o clipă de la Torino pînă acolo.

— Cel puțin mandat aveți? a întrebato aspru Giuliana.

— Nu facem o percheziție, domnișoară, i-a răspuns cu calm polițista. Și, oricum, dacă am avea un mandat, după cum se prezintă lucrurile, n-am fi obligați să vi-l arătăm dumneavoastră.

— E o neînțelegere, a intervenit Bern cu vocea lui clară. Lăsați-mă să vorbesc cu unchiul meu și o să vă demonstrez.

— Domnul Belpanno a cerut ca proprietatea să fie eliberată într-o săptămînă. Altfel va face denunț.

A lăsat carnetelul pe masă. Vocea cu care a continuat era mai amabilă, ca și cum, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să fie de partea noastră:

— Ascultați-mă. Avem fotografii. Există dovezi ale existenței unei derivații abuzive pentru alimentare cu curent electric de la cablurile de înaltă tensiune, ale unei instalații la fel de abuzive de panouri solare, pe care probabil le-aș găsi cu înșămă mergînd încolo – a indicat ea direcția corectă –, ale unei stupine nedecarate, precum și ale unei plantații de marijuana.

— Plantație e chiar exagerat, a corectat-o imprudent Tommaso. Am întors toți capetele spre el.

Polițista s-a prefăcut că nu remarcă acea recunoaștere a vinovăției.

— Sfatul meu e ca peste o săptămînă, atunci cînd o să ne întoarcem, să nu mai fie nimeni aici.

S-a uitat la Bern în trecut și ceva a părut s-o impresioneze. Între timp Corinne se furișase în casă. A ieșit cu două borcane cu miere și le-a pus pe masă în fața polițiștilor.

— Dacă oricum știți deja... E o miere polifloră produsă de noi.

— Acum încerci să-i corupi cu mierea? a întrebat-o îngrozit Danco. Zău că ești cretină de-a binelea.

Polițista a spus:

— Sînt sigură că e excelentă, dar nu putem accepta.

Apoi s-a uitat la Bern.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, a spus ea. Am discutat despre fata aceea. Țsta e locul, așa-i?

A spus-o, dar eu eram surdă: voit și încăpățînat surdă.

— Vă înșelați, a răspuns el fixînd-o cu privirea. Nu ne-am întîlnit niciodată.

După cîteva minute eram din nou singuri, noi șase, sub via noastră, lîngă pereții casei noastre, înconjurați de tot pămîntul nostru, de tot ce era al nostru și, pe neașteptate, nu ne mai aparținea.